

Maud
Vanhauwaert

ars poetica

An abstract painting by Maud Vanhauwaert, featuring a complex composition of layered, organic forms. The palette is dominated by earthy tones: deep reds, ochres, and browns, with accents of muted blues and greys. The brushwork is expressive and textured, creating a sense of movement and depth. The overall effect is one of intricate, almost architectural complexity, with various shapes and colors overlapping and blending into each other.

Maud Vanhauwaert
Belgicko / BE

2 - 48 BEZ NÁZVU / UNTITLED

BEZ NÁZVU / UNTITLED

predtým bola vystretá
teraz ešte zvlhnená duna
úsmev vraví
je aktom proti tiaži

medzi dvoma domami
plače skrývajú sa alebo naopak
ako človeka pri šále napadne zima
tak myslí na život

keď príde domov vezme ihrisko
spod detských nechtov
správne háda granátové jablká v televízii
ide spať natiahnutá tak ako sa len dá

zajtra budú jej teritóriom opäť dve nohy
veľkosť 38

BEZ NÁZVU / UNTITLED

vroeger was ze uitgestrekt
nu nog een gevouwen duin
glimlachen zegt ze
is een act tegen de zwaartekracht

tussen twee huizen door
huilt ze schuilend of andersom
zoals je bij een sjaal denkt aan de kou
zo denkt ze aan het leven

thuisgekomen haalt ze het speelplein
onder de nagels van het kind vandaan
raadt granaatappels juist op tv
gaat slapen zo uitgestrekt mogelijk

morgen is haar territorium weer twee voeten
maat 38 groot

VANHAUWAERT MAUD

BEZ NÁZVU / UNTITLED

she used to be extensive
now just an angled dune
a smile she says
is an act in defiance of gravity

between two houses
she hides to weep or the inverse
the way a scarf makes you think of the cold
that's how she thinks about life

back home she picks the playground
out from under the child's fingernails
correctly guesses pomegranates on TV
tries to sleep as extensively as possible

tomorrow her territory will be back to two feet
size 5

VANHAUWAERT MAUD

BEZ NÁZVU / UNTITLED

šli dve ženy po ulici
a navzájom sa im nepáčili topánky

to je všetko
čo sa kedy medzi nimi udialo

skrížili sa im cesty
pozreli sa jedna druhej na topánky
nepáčili sa im

~ ~ ~

er liepen twee vrouwen in een straat
ze vonden elkaar schoenen lelijk

dat is het enige
dat ooit tussen hen is gebeurd

ze kruisten elkaar
keken naar elkaars schoenen
vonden die lelijk

~ ~ ~

there were two women walking down a street
they thought each other's shoes ugly

this is the only thing
to ever happen between them

they crossed paths
looked at each other's shoes
thought them ugly

VANHAUWAERT MAUD

BEZ NÁZVU / UNTITLED

daj mi muža
ktorému môžem pri tanci stáť na nohách

muža ohnutého dopredu
aby som sa mohla skryť

s veľkými pľúcami pre moje deti zajtrajška
ktoré na pláži, zároveň nezvracajúce na zadnom sedadle
chcú nafúknuť krokodílov

vyžehleného muža. Pre istotu
vedľa mňa na rodinných oslavách

a najmä vtedy keď sa ma bude pýtať či ma zle vychovala
daj mi muža
pre moju matku

BEZ NÁZVU / UNTITLED

geef mij een man
bij wie ik op de voeten kan staan in een dans

een voorovergebogen man
om te schuilen

met grote longen voor mijn kinderen van morgen
die op het strand, even geen achterbankkotsers
krokodillen willen oppompen

een gestreken man. Voor de zekerheid
naast mij op familiefeesten

en voor als ze vraagt of ze mij verkeerd heeft opgevoed
geef mij een man
voor mijn moeder

VANHAUWAERT MAUD

BEZ NÁZVU / UNTITLED

give me a man
whose feet I can stand on in a dance

a man bending forward
providing shelter

with big lungs for the children in my tomorrow
the ones on the beach, no back-seat pukers now
keen to blow up crocodiles

a well-ironed man riding shotgun
at family get-togethers

and in case she asks if she brought me up all wrong
give me a man
for my mother

VANHAUWAERT MAUD

BEZ NÁZVU / UNTITLED

ešte stále sa toho nemusí veľa
udiať aby som na teba myslela

stačí niečo čo sa na teba nepodobá
vtedy si pomyslím pozri

toto sa na ňu fakt nepodobá

~~~

er hoeft nog altijd niet veel
te gebeuren voor ik aan je denk

iets wat niet op jou lijkt is al genoeg
dan denk ik kijk

dit lijkt echt niet op haar

~~~

it still doesn't take much
to make me think of you

something not like you's enough
and then I think gee

that really is nothing like her at all

VANHAUWAERT MAUD

BEZ NÁZVU / UNTITLED

zabudla som aké to je byť namaľovaná ako
žaba
ako sa farba na slnku vysuší a praská keď sa smeješ
ako som sa vtedy zľakla

lebo som si myslela že sa zrazu zmením na veľmi starú
žabu

zabudla som aké to je sedieť na koni
môjmu otcovi
položiť ruky na jeho hlavu
akoby som ho chránila

zabudla som kto sedel v mojej triede, kto mal najkrajší
peračník, koho som chcela ako prvého pobožkať a kto ma
kedysi
volal „taká tučná ako Afrika“

raz som zabudla zobrať morské prasiatko zo slnka a keď
som sa vrátila do záhrady ležalo tam, ako dočierna
opečený,
spečený kus chleba

zabudla som čo som si vtedy myslela o smrti

zabudla som toľko mien. Zabudla som meno
vedúcej v tábore ktorá mi bezpodmienečne každý deň chcela zatočiť
vlasý
do uzla

meno muža ktorý mi po mojom páde
na bicykli v daždi, zašil hlavu,
zabudla
prečo som moju sestru ťahala za vlasy

tak často až som jej pomohla k príčesku

zabudla som prečo som stála na pódiu
prečo sa všetci ľudia pozerali jedným smerom
a ja jediná, opačným

zabudla som prečo som ako dieťa masturbovala
mysliac na silno ochlpeného Ježiša, so svojim vydutým
krížom
zabudla som všetko od druhej vety piesne

som medvedík panda

zabudla som čo vyčítala cigánka so svojim ťažkým
pohybujúcim sa obočím
z mojich rúk ako nebezpečenstvo. Zabudla som teda na
vlastnú budúcnosť.
Zabudla som ako veľmi som ťa ľúbila

no napísala som to do knižky
a podpísala sa pod to

zabudla kde presne ti v zime praskajú pery

a ako spíš či si v kóme, či máš kolená
pokrčené alebo vystreté
a či sme potom bojovali o prikrývku, zabudla som ako sa, v ostrom svetle
Sevilly
naše zreničky stiahli

a ako nezabudnem na to čo som zabudla, ba ešte viac
na to na čo som zabudla, na to myslím najviac

ako na to čo myslela moja mama keď som sa jej, ešte tučná ako
Afrika
s ešte nestuhnutým morským prasiatkom, spýtala prečo má zabudnúť
iný tvar ako napríklad spať, jesť a tancovať
a ona vtedy, zatiaľ čo narovnávala bielizeň, zašomrala
akoby zastrčila slová medzi moje šaty:

zabudnúť nie je nikdy dokonavé

BEZ NÁZVU / UNTITLED

ik ben vergeten hoe het voelt om als kikker geschminkt te
zijn
hoe de verf in de zon opdroogt en kraakt als je lacht
hoe ik dan bang werd

omdat ik dacht dat ik plots in een heel oude kikker
veranderde

ik ben vergeten hoe het was om in de nek van mijn vader te
zitten
mijn handen op zijn hoofd te leggen
alsof ik hem beschermdde

ik ben vergeten wie er in mijn klas zat, wie de mooiste
pennenzak had, wie ik het eerst wilde zoenen en wie mij
ooit
'zo dik als Afrika' noemde

ik ben eens vergeten mijn cavia uit de zon te halen en toen
ik terug in de tuin kwam lag hij daar, als een zwart
geblakerd,
te hard gebakken stukje brood

ik ben vergeten wat ik toen dacht over de dood

ik ben zoveel namen vergeten. Ik ben de naam vergeten
van de leidster op Jommekeskamp die elke dag per se mijn
haar

in een dotje wilde draaien

de naam van de man die na mijn val
in de regen met de fiets, mijn hoofd heeft gehecht,
vergeten
waarom ik aan het haar van mijn zus trok

zo vaak dat ik haar aan een haarstukje hielp

ik ben vergeten waarom ik op een podium stond
waarom alle mensen dezelfde richting opkeken
en ik als enige, andersom

ik ben vergeten waarom ik als kind masturbeerde
denkend aan een felbehaarde Jezus, met zijn uitstulpend
kruis
ik ben alles vergeten vanaf de tweede zin van het lied

ik ben een pandabeertje

ik ben vergeten wat de zigeunerin met haar zware
beweeglijke wenkbrauwen
als vervaarlijk koffiedik in mijn handen heeft gelezen. Mijn
eigen toekomst
ben ik dus vergeten. Ik ben vergeten hoeveel ik van je hield

ik had het nochtans in een boekje geschreven
met mijn handtekening eronder

vergeten waar de kloven in je lippen zitten in de winter
en hoe je slaapt of je in een komma lag, je knieën
opgetrokken of uitgestrekt
en wij dan om de lakens vochten, hoe, in het felle licht van
Sevilla
onze pupillen zich samentrokken

en hoe ik niet vergeet wat ik vergeten ben, meer nog
dat wat ik vergeten ben, daaraan denk ik nog het meest

zoals aan wat mijn moeder bedoelde toen ik, nog zo dik als
Afrika
en mijn cavia nog mals, haar vroeg waarom vergeten
geen 'ge' krijgt zoals geslapen, gegeten en gedanst
en zij toen, terwijl ze de strijk opplooidde mompelde
alsof ze de woorden tussen mijn kleren schoof:

vergeten wordt nooit voltooid

BEZ NÁZVU / UNTITLED

I've forgotten what it feels like to wear frog face paint
the way the paint dries in the sun and cracks when you smile
how I got scared

because I thought I was suddenly changing into a very old frog

I've forgotten what it was like to sit on my father's shoulders
laying my hands on his head
as if to protect him

I've forgotten who was in my class, who had the most beautiful
pencil case, who I wanted to kiss first and who called me
"fat as Africa"

I once forgot to bring my guinea pig in out of the sun and when
I went back into the garden he was lying there like a piece
of toast left to go black in the toaster

I've forgotten what I thought back then when I thought about death

I've forgotten so many names. I've forgotten the name
of the group leader at camp who insisted on twisting
my hair into a bun every single day

the name of the man who stitched up my head
after I fell off my bike in the rain, forgotten
why I pulled my sister's hair

so often she had to get a hairpiece

I've forgotten why I stood on a stage
why all the people looked in the same direction
and I was the only one looking the other way

I've forgotten why as a child I masturbated
thinking of an enormously hairy Jesus, a bulge in his loincloth
I've forgotten everything from the second line of the song

I'm a little panda bear

I've forgotten what the gypsy with the highly mobile eyebrows
like dark veils read in the palm of my hand. In other words I've forgotten
my future. I've forgotten how much I loved you

though I did write it down in a notebook
with my signature at the bottom

forgotten where exactly your lips crack in winter
and how you sleep like you're in a comma, knees pulled up or stretched out
and then we'd fight over the sheets, how, in the bright light of Sevilla
our pupils contracted

and how I don't forget what I've forgotten, it's more that
what I've forgotten is what I think about most

VANHAUWAERT MAUD

like what my mother meant when I, still fat as Africa
and my guinea pig still soft, asked her why we said forgotten
and not forgotten like fretted, pirouetted and regretted
and that she, while folding the washing, mumbled
as if sliding the words in between my clothes:

forgetting is never regular

VANHAUWAERT MAUD

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Sme rovnobežní_

~~~

Wij zijn evenwijdig_

~~~

We are parallel_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Dotkneme sa v nekonečne_

~~~

Raken elkaar in het oneindige_

~~~

Meeting at infinity_

VANHAUWAERT MAUD

BEZ NÁZVU / UNTITLED

A bežíme_

~~~

En we rennen_

~~~

And we run_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Píšem báseň. Ona hledí ponad moje plece
a vraví „veď už si predsa raz napísala báseň“_

~~~

Ik schrijf een gedicht. Ze kijkt over mijn schouder mee en
zegt ‘je hebt toch al eens een gedicht geschreven’_

~~~

I’m writing a poem. She looks over my shoulder and
says ‘I thought you’d already written a poem’_

VANHAUWAERT MAUD

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Vedľa mňa sedí žena. Plače a vraví „excusez-moi“. Ja vravím „ce n'est pas grave.“ Ona vraví „si c'est grave, vous n'en savez rien“. „To je pravda“, odpovedám, „ja o tom nič neviem“. Náš rozhovor bez konca a bez začiatku. Ako všetko v meste je to niekde uprostred_

~~~

Naast mij zit een vrouw. Ze weent en zegt 'excusez-moi'. Ik zeg 'ce n'est pas grave'. Zij zegt 'si c'est grave, vous n'en savez rien'. 'Dat is waar' zeg ik 'ik weet er helemaal niets van'. Ons gesprek is geen einde geen begin. Zoals alles in een stad valt het ergens tussenin_

~~~

The woman sitting next to me is crying and says 'excusez-moi.' I say 'ce n'est pas grave.' She says 'si c'est grave, vous n'en savez rien.' 'That's true' I say 'I don't know a thing about it.' Our conversation is not a beginning, not an end. Like everything in a city it's somewhere in the middle_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Rachotí kabelka, každý sa pozrie. Žena rozopne zips, zjaví sa pes. „Len pokojne, mama je tu“. Potiahne zips ešte o niečo ďalej, zacvikne psovi do mäsa. Pes zaskučí. „Len pokojne“ zasipí a masa zvolá „mama je tu“_

~~~

Er grolt een handtas, iedereen kijkt op. Een vrouw ritst een hond tevoorschijn. 'Rustig maar, mama is hier.' Ze ritst nog wat verder, rijdt in het vlees van de hond. Hij jankt. 'Rustig maar' sist zij en de massa schreeuwt 'mama is hier'_

~~~

A handbag growls, everyone looks up. A woman zips a dog into view. 'Shush now, Mummy's here.' She zips back, catches the dog's skin. It yelps. 'Shush!' she hisses and the crowd screams 'Mummy's here'_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Slučky kmitajú nad posteľou ako triangle
v rýchlom tempe do miestnosti vykúpenia. Metro sa rúti
hnedými chodbami a koľaje, ktoré zanecháme, už
existujú_

~~~

De lussen zwiepen als triangels boven een bed in
spoedtempo naar een verlossingskamer. De metro buldert
door bruine gangen en de sporen die we nalaten die liggen
er al_

~~~

The loops swing like triangles over a bed being rushed to
the delivery room. The metro roars through brown
corridors and the tracks we leave are already laid_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

V lone plačúcej ženy leží veľký kus
cesta. Začne miesiť. „Robím to vždy, keď hrozí,
že sa všetko rozpadne. Čím viac miesiš, tým lepšie sa lepí“_

~~~

Op de schoot van de wenende vrouw ligt een grote klomp
deeg. Ze begint te kneden. ‘Dat doe ik altijd als alles dreigt
uiteen te vallen. Hoe meer je kneedt hoe beter het kleeft’_

~~~

The crying woman has a big lump of dough on her lap. She
starts to knead it. ‘I always do this when everything’s in
danger of falling apart. The more you knead, the better it
sticks together’_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Ešte predtým, než skloní svoj driek nad masu,
zahrabnú do cesta cudzie ruky. Ruky s prsteňom,
vlhké detské ruky, zvráskavené ruky, aj ruky
Číňana. On nemiesi, on šťuchá. Žena mu prskne
rovno do tváre. „Nemám vrásky, to sú
záhyby, ktoré mi daroval život“_

~ ~ ~

Nog voor ze haar romp over de klomp heen kan buigen,
graaien vreemde handen naar het deeg. Beringde handen,
klamme kinderhanden, gerimpelde handen, ook de handen
van een Chinees. Hij kneedt niet, hij pulkt. De vrouw kletst
hem vlak in het gezicht. ‘Ik heb geen rimpels, het zijn de
kneepjes die het leven mij gaf’_

~ ~ ~

Even before she can bend over the lump, strange hands
grab at the dough. Ringed hands, clammy children’s hands,
wrinkled hands, the hands of a Chinese too. He doesn’t
knead, he picks at it. The woman slaps him in the face. ‘I
don’t have any wrinkles, life’s just pinched my cheeks’_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Zrazu sa muž oproti mne na mňa pozrie. Povie „bola
raz jedna žena, ktorá nerozumela životu, nevedela
nič rozuzliť. Tak sa sama obesila.
Bábka smrti.“ Pýtam sa ho, či je to vtip_

~ ~ ~

Plots kijkt de man tegenover mij mij aan. Hij zegt ‘er was
eens een vrouw die het leven niet begreep, ze kon er geen
touw aan vastknopen. Toen hing ze zichzelf op. Een
marionetje van de dood.’ Ik vraag of het een mop is_

~ ~ ~

Suddenly the man opposite looks at me. He says ‘once
upon a time there was a woman who didn’t understand life,
she had come to the end of her tether. So she hung herself.
One of death’s marionettes.’ I ask if that’s a joke_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Žena si ohrýza nechty a škúli. Ja sa ďalej pozerám
na tú ženu, či neohrýzajúc ešte stále
škúli. A predsa. Žena vzhliadne hore a neohrýzajúc
ešte stále škúli_

~~~

Een vrouw bijt op haar nagels en kijkt scheel. Ik blijf kijken
naar de vrouw om te zien of ze niet bijtend nog altijd
scheel kijkt. En ja hoor. De vrouw kijkt op en niet bijtend
kijkt ze nog altijd scheel_

~~~

A woman is biting her nails cross-eyed. I keep watching to
see if she's still cross-eyed when she's not biting. And she
is. The woman looks up and not biting she's as cross-eyed
as ever_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Žena vedľa mňa už neplače. Cesto v jej
lone stojí v kopčekoch. Stratím ju v mase,
mase metra, ktorá, tak ako sa trhá more až na
hladine, sa trhá a šumí nad zemou_

~~~

De vrouw naast mij weent niet meer. Het deeg op haar
schoot staat in pieken. Ik verlies haar in de massa, de
metro-massa, die, zoals de zee pas breekt aan het
oppervlak, pas breekt en schuimt bovengronds_

~~~

The woman next to me has stopped crying. The dough on
her lap is wispy. I lose her in the crowd, the metro crowd,
that, just as the sea only breaks on the surface, only breaks
and foams above ground_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Nad zemou sa na rošte otáčajú šúľky kukurice na predaj
len za jedno euro s slané maslo a servítkou tenkou
a od masti takmer priehľadnou takže ju môžeš podržať ako filter
hore proti ostrému poludňajšiemu svetlu
a vidieť cez ňu kráčať muža ktorý vlečie na svojom chrbte most
ľudí na námestí čakajúc kým cezeň niekto prejde až dokým on
pod ním večer varí holuby hrnce ako morské hviezdice
špinavo ružové a roztvorené_

~ ~ ~

Bovengronds draaien kolven maïs op een rooster te koop
voor slechts een euro met boter zout en een servet dun en
van het vet bijna zo doorzichtig dat je het als een filter
hoog kan houden tegen het felle middaglicht en er een
man doorheen ziet lopen die een brug torst op zijn rug ze
plots tussen de oevers zet van een rivier of zomaar tussen
mensen op een plein wachtend tot iemand overloopt tot hij
er 's avonds duiven onder kookt de poten als zeesterren
vuilroze en gesperd_

~ ~ ~

Above ground cobs of corn rotate on a rack on sale for just
one euro with butter salt and a serviette thin and so greasy
transparent you can almost hold it up against the bright
noonday light as a filter and through it see a man carrying
a bridge on his back and suddenly putting it down across
the banks of a river or among the people on a random
square waiting for someone to walk over it until he cooks
pigeons under it at night the feet like starfish spread wide
and dirty pink_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Kráčam, lebo tak pracujem najlepšie. Je marche quand je
marche, lebo tak pracujem najlepšie_

~ ~ ~

Ik stap want dan werk ik het best. Je marche quand je
marche, want dan werk ik het best_

~ ~ ~

I walk because then I work best. Je marche quand je
marche, because then I work best_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Tlačí ma otázka „čo teraz s tou servítkou“. Spýtam sa policajta. Vravím „táto servítka je veľmi masťná od môjho šúľka kukurice a tu na okolí nie sú odpadkové koše“. „Kde je šúľok kukurice,“ spýta sa policajt, má hrubé členky. Pravdivo poviem „je l'ai mangé“. „Ja Vám neverím“, vraví policajt, „šúľok sa ohryzie, nikdy nezje celý, povracali by ste sa“. „Aj tak“, vravím a natiahnem servítku ako bielu zástavu do vzduchu. Holub preletí ponad nás a schmatne ju so sebou_

~ ~ ~

Het prangt de vraag 'wat moet ik nu met het servet'. Ik vraag het aan een agent. Ik zeg 'dit servet is heel vetig van mijn maïskolf en er zijn geen vuilnisbakken in de buurt'. 'Waar is de maïskolf' vraagt de agent, hij heeft dikke enkels. Naar waarheid zeg ik 'je l'ai mangé'. 'Ik geloof u niet', zegt de agent 'een kolf knabbel je af eet je nooit helemaal op, geef je je over'. 'Sowieso', zeg ik en ik steek het servet als een witte vlag in de lucht. Een duif vliegt over en grist het mee_

~ ~ ~

The pressing question 'what do I do with the serviette?' I ask a policeman. I say 'this serviette is very greasy from my corn cob and there are no rubbish bins around.' 'Where is the corn cob' the policeman asks, he has fat ankles. I answer truthfully 'I've eaten it.' 'I don't believe you' the policeman says 'people always nibble the corn off, nobody eats the whole cob, surrender now.' 'Absolutely' I say holding the serviette up like a white flag. A pigeon flies over and snatches it away_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

„Máte šťastie“, vraví policajt, ktorý prevažuje putá, ako niekedy možno prevažuje svoje semenníky, bez dôvodu, proste len aby mal pocit „plných rúk“. Zovrú jeho gule a potom odíde_

~ ~ ~

'U heeft geluk' zegt de agent die zijn handboeien weegt zoals hij misschien ook soms zijn teelballen weegt, zonder reden maar gewoon om even te voelen 'handjevol'. Ze prangen zijn ballen en dan loopt hij weg_

~ ~ ~

'You're in luck' says the policeman who is weighing his handcuffs in his hand like he might sometimes weigh his testicles, for no particular reason but just to feel 'handful'. His balls are pressing and then he walks away_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Na okraji cesty sedí muž ktorý opovržlivo
pľuje pľuvance, porézne flaky na zem,
a potom sa pozorne prizerá ako bublinky praskajú,
bublinky praskajú v opovrhovaní ktoré sa scvrkáva na zemi.
Keď prejdem okolo pozrie na mňa s otvorenými ústami
a očami ktoré sa odvrátia k nádobám z matného porcelánu_

~~~

Aan de kant van de weg zit een man die misprijzend
speeksel spuwt, poreuze kladden op de grond, en
vervolgens aandachtig kijkt hoe de belletjes knakken, de
belletjes knakken in het misprijzen dat krimpt op de grond.
Wanneer ik passeer kijkt hij mij aan met zijn open mond en
zijn ogen die wegdraaien tot schaaltes van dof porselein_

~~~

A man sitting on the side of the road disdainfully drops
porous splotches of saliva on the ground, then watches
closely while the bubbles burst, the bubbles burst in the
disdain shrinking on the ground. When I pass he looks up
at me with his mouth open and eyes that roll back leaving
saucers of dull china_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Vidím muža s bradou. Pýtam sa si moslim.
„Nie“, vraví „som smutný“_

~~~

Ik zie een man met een baard. Ik vraag ben je islamitsch.
‘Nee’, zegt hij ‘ik ben verdrietig’_

~~~

I see a man with a beard. I ask are you Muslim. ‘No’ he says
‘I’m sad’_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Soprán sa pozrie navôkol a spieva „škoda je veľká“.
Nik nevie o čom spieva. Jej nápadné
časná svetia v mäkkých víťazných oblúkoch nad jej zubami.
Potrasiem jej rukou. „Teší ma“. Nemôže odpovedať
lebo spieva. Ružový pásik jej zubného lôžka sa teraz podobá na
vnútorné pysky prirodzenia. Potom si ľahne, obtiahne
kriedou svoje obrysy, vstane, pozrie a povie „raz
smrť zapózuje s našim telom“ _

~ ~ ~

Een sopraan kijkt om en zingt ‘de schade is enorm’.
Niemand weet waarover ze het heeft. Haar opzichtige
tandvlees blinkt in weke triomfboogjes boven haar tanden.
Ik schud haar hand. ‘Aangenaam’. Ze kan niet antwoorden
want ze zingt. Het roze reepje van haar tandrif lijkt op een
binnenste schaamlip nu. Dan gaat ze liggen, trekt met een
krijtje haar omtrek, staat recht, kijkt en zegt ‘ooit neemt de
dood met ons lichaam een houding aan’ _

~ ~ ~

A soprano looks back and sings ‘the damage is enormous’.
Nobody knows what she’s on about. Her showy gums gleam
above her teeth in a soft triumphal arch. I shake her hand.
‘How do you do?’ She can’t answer because she’s singing.
The strip of pink flesh now looks like a labia minor. Then
she lies down, traces her silhouette with a piece of chalk,
stands up and says, ‘one day death will strike a pose with
our bodies’ _

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Narazím do ženy so šatkou. Vraví že moja
hlava je zamotaná. „Daj si to dole a bude odmotaná“
povie muž ktorý sa vtlačí medzi nás. Má
dvojdnôvé strnisko a uškŕňa sa do dlane _

~ ~ ~

Ik bots tegen een vrouw met een hoofddoek. Ze zegt mijn
hoofd is ingewikkeld. ‘Doe hem af en je bent ontwikkeld’
zegt een man die zich tussen ons opdringt. Hij heeft een
schaduwbaardje van twee dagen en monkelt in zijn vuist _

~ ~ ~

I bump into a woman in a head scarf. She tells me my head
is complicated. ‘Take it off and you’ll be liberated’ says a
man who’s forced his way between us. He has a two-day
growth and sniggers into his fist _

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Za ten čas poťahuje pokročilý päťdesiatnik hrubú cigaru. Medzi krátkymi obláčikmi ktoré predstavujú nebezpečenstvo, naučil sa to od Indiána, skanduje „dámy klopú opätkami, muži klopú jazykom, dámy sa nechajú dobrovoľne vyhrnúť, páni na to narazia“_

~ ~ ~

Intussen pijpt een verre vijftiger een dikke sigaar. Tussen de korte wolkjes die staan voor gevaar, dat leerde hij van een indiaan, scandeert hij ‘dames klakken met hun hakken, mannen klakken met hun tong, dames laten zich gewillig stulpen, heren stompen erop los’_

~ ~ ~

Meanwhile a late-fifty-something man is giving a fat cigar a blow job. Between the short clouds that stand for danger, he learnt that from an Indian, he chants ‘ladies click their heels, men just click their tongues, ladies let themselves be flipped, men all come in swinging fists’_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Jedna pani mi klepe po pleci, na golieri má hranostaja. „Presakuješ“ zašepká nahlas zatiaľ čo škrabká hlavičku zvieratka. Obzriem sa no nevidím žiadne kvapky, žiadnu stopu. „Ty mi neveríš“ vraví pani „no naozaj niečo strácaš“. Pozriem sa medzi nohy. Žena dá dole miskú tupperware. „Ostaň takto stáť“ a hranostaj po nej opakuje_

~ ~ ~

Een vrouw tikt mij op de schouder, er zit een hermelijn verwerkt in haar kraag. ‘Je bent aan het lekken’ fluistert ze luid terwijl ze het kopje van het beest krabt. Ik kijk om maar zie geen druppels, geen enkel spoor. ‘Je gelooft mij niet’ zegt de vrouw ‘maar je bent echt iets aan het verliezen’. Ik kijk tussen mijn benen. De vrouw zet een tupperware bakje neer. ‘Blijf zo maar even staan’ en de hermelijn zegt haar na_

~ ~ ~

A woman with an ermine incorporated into her collar taps me on the shoulder. ‘You’re leaking’ she whispers loudly while scratching the animal’s head. I look down but can’t see any drops, no trail of any kind. ‘You don’t believe me’ the woman says ‘but you really are losing something.’ I look between my legs. The woman puts a tupperware dish there. ‘Don’t move’ and the ermine repeats her words_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

O niečo ďalej stojí ešte niekto rozkročený
s miskou tupperware medzi nohami. Zakričí „pozrite na nás
tu čakáme na to čo strácame“ _

~ ~ ~

Iets verderop staat nog iemand wijdbeens met een
tupperware bakje tussen de benen. Hij schreeuwt ‘kijk ons
hier wachten op wat we aan het verliezen zijn’ _

~ ~ ~

Further along someone else is standing with his legs wide
apart and a tupperware dish between them. He yells ‘look
at us waiting for what we’re losing’ _

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Zastaví ma jeden muž a pýta sa ma, či som sama. Poviem
„nie, som vydatá“. „Ale šťastná“, spýta sa
a z líca mi odtrhne omrvinku. Poviem „áno, mám štyri
deti medzi prstami na nohách plesen takže laissez-moi
passer“. „Tu je vaša omrvinka“ povie „želajte si niečo“. Poviem
„ok“ a o chvíľu „hotovo“. „Dobre, tak teraz vaše želanie
doručím.“ Položí si omrvinku na špičku
vyplazeného jazyka a veľkými krokmi zmizne
v mase_

~ ~ ~

Een man houdt mij tegen en vraagt of ik alleen ben. Ik zeg
‘nee, ik ben getrouwd’. ‘Maar gelukkig’, vraagt hij en hij
plukt een kruimel van mijn wang. Ik zeg ‘ja, ik heb vier
kinderen tussen al mijn tenen schimmelen dus laissez-moi
passer’. ‘Hier is uw kruimel’ zegt hij ‘doe een wens’. Ik zeg
‘ok’ en even later ‘ik ben klaar’. ‘Goed, dan ga ik nu je wens
wegbrengen.’ Hij legt de kruimel op het puntje van zijn
uitgestrekte tong en met grote stappen verdwijnt hij in de
massa_

~ ~ ~

A man stops me to ask if I’m alone. I say ‘no, I’m married.’
‘But happily’ he asks, picking a crumb off my cheek. I say
‘yes, I have four children and a terrible fungal infection
between my toes so laissez-moi passer.’ ‘Here’s your
crumb’ he says ‘make a wish.’ I say ‘OK’ and a little later
‘finished’. ‘Excellent, now I’m going to deliver your wish.’
He lays the crumb on the tip of his extended tongue and
strides off, disappearing into the crowd_

BEZ NÁZVU / UNTITLED

Jeho nohy zmiznú najrýchlejšie potom trup a nakoniec
hlava. V mase človek mizne smerom oddola nahor_

~~~

Zijn benen verdwijnen het snelst dan zijn romp en tot slot
zijn hoofd. In de massa verdwijn je van onder naar boven_

~~~

His legs disappear fastest then his trunk and finally his
head. In the crowd you disappear from bottom to top_

VANHAUWAERT MAUD

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Maud Vanhauwaert
© translations into Slovak: Lucia Matejková
© translation into English: David Colmer
© Ars Poetica, 2016

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Ars Poetica, o.z., Vlčkova 18, 811 05 Bratislava

Editor: Martin Solotruk
Slovak language editor: Jaroslav Hochel
Graphic design & layout: Livia Kožušková
Production coordination: Martina Straková

ISBN 978-80-89283-86-6

www.arspoetica.sk
www.facebook.com/ARS.POETICA.sk

www.versopolis.com

Maud Vanhauwaert je spisovateľka a performerka. Vyštudovala literatúru a jazykovedu, ako aj herectvo na Antverpskej univerzite. Na tamojšej divadelnej fakulte v súčasnosti vyučuje. V roku 2011 jej v amsterdamskom vydavateľstve Querido vyšla prvá zbierka poézie *Ik ben mogelijk* (Som možná), ktorá získala cenu Vrouw Debuut za najlepší ženský básnický debut. V roku 2014 jej vyšla básnická zbierka *Wij zijn evenwijdig* (Sme rovnobežky), ktorú možno čítať ako zbierku poézie, rozvetvený príbeh alebo zbierku smutných anekdot. Vanhauwaert sa venuje výskumu tvorivých postupov javiskového stvárnenia poézie. So svojou poéziou vystupovala vo viacerých krajinách, v roku 2012 sa stala víťazkou súťaže Frappant TXT a v tom istom roku postúpila do finále majstrovstiev sveta v javiskovom prednese poézie. V roku 2014 bola vo finále prestížneho Leidenského kabaretného festivalu.

Maud Vanhauwaert is a writer and text-on-stage performer. In 2011 her first poetry album was published by Querido (Amsterdam), called *Ik ben mogelijk* ('I am possible'). It was awarded the Vrouw Debuut Prijs (Price for female débuts). In 2014, *Wij zijn evenwijdig* ('We are parallels') was published, a book you can read as a poetry album, as a meandering story, or as a compilation of sad jokes. Maud examines creative ways to bring poetry on stage. She performed in different countries, won the 'Frappant TXT' competition (2012) and became finalist in the World Championship of Poetry Slam (2012) and in the prestigious 'Leids Cabaret Festival' (2014). Maud obtained a master degree in Literature and Linguistics at the University of Antwerp and also a master degree in the Theatre Academy of Antwerp, where she currently teaches.

